

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/453/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113239899
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5113239899.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o, so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Kubániho č. 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: P. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. Q. T., ul. H. č. XXX/XX, o zaplatenie sumy 1.034,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/5/2014-30 zo dňa 02. apríla 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/5/2014-61 zo dňa 10. júna 2015, takto

rozhodol:

odvolanie žalobcu do výroku, ktorým je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi 220,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 220,28 eur od 23. 12. 2011 do zaplatenia o d m i e t a .

Vo výrokoch, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a trovách konania, rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

o d ō v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8C/5/2014-30 zo dňa 02. 04. 2014 žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 220,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 220,28 eur od 23. 12. 2012 do zaplatenia. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Opravným uznesením č. k. 8C/5/2014-61 zo dňa 10. 06. 2015 opravil v záhlaví rozsudku nesprávne označeného žalobcu na správne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova č. 25, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Kubániho č. 16". Opravil 1. výrok rozsudku nasledovne: „žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 220,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 220,28 eur od 23. 12. 2011 do zaplatenia. Opravil v odôvodnení rozsudku na str. 8, 2. odsek, 2. vetu nasledovne: ...k priznanej istine súd uznal omeškanie žalovaného podľa udania žalobcu od 23. 12. 2011, keď už časť splátok úveru zo strany žalovanej bola splatná“.

Súd konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.034,36 eur so zmluvnou pokutou vo výške 0,065 % denne s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy: 16,64 eur od 18. 08. 2011 do 13. 09. 2011, 15,92 eur od 18. 09. 2011 do zaplatenia, 44,28 eur od 18. 10. 2011 do zaplatenia, 44,28 eur od 18. 11. 2011 do zaplatenia, 44,28 eur od 18. 12. 2011 do zaplatenia a 885,60 eur od 23. 12. 2011 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že dňa 13. 08. 2010 uzatvoril so žalovanou zmluvu o revolvingovom úvere. Na základe tejto poskytol žalovanej úver v sume 780 eur, ktorý sa táto zaviazala splácať v 36 splátkach vo výške 44,28 eur. Žalovaná sa dostala do omeškania už so splatením splátky č. 3, napokon splatila úver iba v časti vo výške 559,72 eur, pričom úver sa stal splatným 22. 12. 2011. Žalobca sa domáhal plnenia podľa stavu úverového účtu odporkyne k tomuto dňu ako aj zmluvných pokút podľa bodu 14.1 zmluvy. Zmluva je svojím charakterom spotrebiteľská, lebo bola uzavretá zo strany žalobcu ako dodávateľa - podnikateľa, žalovanej ako spotrebiteľovi - nepodnikateľovi. Navyše bola predtlačená a v tomto zmysle hromadne predložená. Následne súd citoval ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka, § 497 a § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov, ďalej len „zákona č. 258/2001 Z. z.“ (účinného od 11. 06. 2010), § 39, § 3 ods. 1, § 451, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, 10 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v súčasnosti, čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS.

Skutkovo a právne súd vyhodnotil, že žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákona č. 129/2010 Z. z.“), ktorého základné náležitosti príznačné počnúc dočasným prenechaním peňazí upravuje Obchodný zákonník. Žalovanú zaviazal na zaplatenie 220,28 eur titulom zostatku istiny úveru poskytnutého pôvodne vo výške 780 eur, keď žalovaná tento uhradila iba v časti vo výške 559,72 eur.

Súd zamietol žalobu vo zvyšnej časti, lebo považoval takúto zmluvu o „revolvingovom“ úvere podľa skutkovo oboznámenej koncepcie žalobcu ako neplatnú podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona, s ohľadom na účel zmluvy o úvere podľa citovaného ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka („zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky“), ako aj osobitne zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení § 2 písm. a/, b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Obchádzanie zákona súd videl v nedojednaní konečnej výšky úveru, iba úverového rámca, pričom veriteľ poskytnutím úverového rámca vôbec nespravuje peniaze dlžníka (na rozdiel od banky v prípade doplnkovej služby popri správe účtu klienta), v spojení s ďalším obsahom predmetnej zmluvy, keď veľké množstvo ekonomicky významných zmluvných ustanovení bolo uvedených s odkazom na zmluvné podmienky napísané drobným písmom na osobitnej listine. Podľa názoru súdu takto aj systematická podoba predmetnej zmluvy predstavuje vadu v prejave vôle spotrebiteľa, ktorého právne aprobovaným záujmom pri uzatvorení tejto zmluvy bolo iba dočasné preklopenie potreby peňazí.

Podľa súdu revolvingový úver ako novodobý finančný produkt spočíva na základe jedného prejavu vôle v poskytnutí úverového rámca dlžníkovi, t.j. ohraničený výhradne tzv. úverovým rámcom, obdobne ako ponúkol žalobca, ale s tým, že predovšetkým banky ho naďalej definujú ako určený podnikateľom.

Súd zaujal tiež názor, že nie je v súlade s účelom ust. § 497 Obchodného zákonníka, aby úverová zmluva predložená spotrebiteľovi bola podľa tejto koncepcie uzatvorená na dobu neurčitú.

Okrem toho pravidlom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru je podanie informácie o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a to podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch pod následkom bezodplatnosti a bezúročnosti zmluvy o úvere. V zmluve je uvedená RPMN 69,06 %. Sudca dospel k výpočtu 70,01 % a konštatoval, že považuje úver s RPMN približne 70 % už za poskytnutý v rozpore s dobrými mravmi, resp. za úžeru.

Pri tejto argumentácii vedúcej k neplatnosti zmluvy bola žaloba právne nedôvodná v časti príslušenstva pohľadávky, akým je úrok, poplatky a primerane aj úrok z omeškania.

Právom na zaplatenie zmluvnej pokuty bolo (v čl. 14.1 zmluvných ustanovení) formálne dojednané denne, t.j. ktorá mala narastať v čase, ale celé toto zmluvné ustanovenie súd hodnotil ako absolútne neplatné, osobitne aj ako nevyvážené v neprospech spotrebiteľa v zmluve spotrebiteľského charakteru, keď zmluvná pokuta ako spôsob zabezpečenia pohľadávky má narastať v čase. Navyše zmluvná pokuta vo výške 3,275 % denne predstavuje (x 365) 1.195,375 % ročne. To je vzhľadom na výšku takto dojednanej povinnosti prakticky úžera prostredníctvom tohto sankčného ustanovenia zmluvy. Na uvedenom podľa názoru súdu nič nemení, že žalobca v ustanovení b. 14.3 zmluvných podmienok a v žalobe dodatočne ohraničil narastanie zmluvnej pokuty. Navyše ako súd uviedol vyššie, celú predmetnú zmluvu súd považoval za absolútne neplatnú a tento následok sa podľa názoru súdu spravodlivo širšie vzťahuje aj na ustanovenia o zabezpečení zmluvy.

Podľa súdu úrok z omeškania bol v tomto konaní podľa § 369 ods. 1 poslednej vety Obchodného zákonníka uplatnený v symbolickej výške zďaleka nedosahujúcej výšku podľa predpisov občianskeho práva, a to podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Pri procesnej pasivite žalovanej týkajúcej sa konkrétneho priebehu splácania v rámci dôkazného bremena, k priznanej istine súd uznal omeškание žalovanej podľa udania žalobcu od 23. 12. 2011, keď už časť splátok úveru zo strany žalovanej bola splatná. Na miere uplatneného úroku z omeškania nič nemení, že žalobca si popri nej uplatnil aj zmluvnú pokutu s tým, že narastanie zmluvnej pokuty v ustanovení b. 14.3 zmluvných podmienok ohraničil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), keď žalovaná mala úspech priznaním iba menšej časti 220,28 eur z celého dosiaľ uplatneného predmetu konania 1.034,36 eur ($220:1.034 \times 100 = 21\%$ pre žalobcu), navyše aj v časti zmluvnej pokuty bola žalovaná prevažne v tomto konaní úspešná, ale náhradu trov konania si neuplatnila, preto jej ju súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa.

V odvolaní uviedol, že posúdenie zo strany súdu (súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy na základe toho, že zmluva o revolvingovom úvere má obchádzať účel zmluvy o úvere podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka v tom, že sa nedojednáva konečná výška úveru, ale len úverový limit), ako aj celkový koncept odôvodnenia rozsudku odporuje § 497 Obchodného zákonníka a zákona č. 129/2010 Zb. a podstate uzavretého úverového vzťahu.

Podľa žalobcu dlžník si zmluvou o revolvingovom úvere vytvára právny nárok nielen na poskytnutie úveru, ale aj na poskytnutie revolvingu, a to bez toho, aby musel o poskytnutie ďalších peňažných prostriedkov opakovane žiadať. Aj bežnou úverovou zmluvou si vytvára zmluvný nárok na poskytnutie prostriedkov, nie povinnosť ich aj vyčerpať. Samotná zmluva o revolvingovom úvere tiež nezaväzuje dlžníka k povinnosti revolving nutne a v každom prípade aj prijať. Práve možnosť jeho jednostranného vypovedania mu umožňuje to, že ak sa počas splácania úveru rozhodne uvedené nárokovateľné vyplatenie prostriedkov nevyužiť, tak vo forme výpovede revolvingu tak môže aj urobiť. Zákon o spotrebiteľských úveroch (či už to bol zákon č. 258/2001 Z. z. alebo zákon č. 129/2010 Z. z.) predpokladajú poskytovanie revolvingových úverov, čo súd vôbec nezohľadňuje. Podotkol, že určovanie RPMN sa neurčuje pre podnikateľské vzťahy, ale pre spotrebiteľské, čo výrazne spochybňuje a neguje tvrdenie súdu o revolvingových úveroch pre spotrebiteľov. S poukazom na prílohu č. 2 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z. z., v ktorom sú stanovené predpoklady výpočtu RPMN, žalobca uviedol, že zákonodarca priamo predpokladá úvery, ktoré budú obnovované, navyšované, opakovane poskytované a podobne. Poskytovanie tohto typu úveru predpokladá aj Smernica č. 2008/48/ES, ktorej implementácia bola vykonaná zákonom č. 258/2001 Z. z., resp. následný zákon č. 129/2010 Z. z.. Podľa žalobcu argument súdu popiera aj ďalší fakt vyplývajúci zo zákona č. 129/2010 Z. z. v ust. § 14, v ktorom obsahuje osobitnú (špecifickú) úpravu pre zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavreté na dobu neurčitú. Ich podstatou je práve to, že sa uzatvárajú v rámci vytvorenia úverového rámca (limitu), ktorý je možné čerpať aj opakovane, v rámci splatených prostriedkov a podobne. To len dokrešľuje tú skutočnosť, kedy je nesporné, že postup súdu a záver o obchádzaní zákona a neplatnosti zmluvy je v rozpore so zákonom. Podľa žalobcu súd tvrdenie súdu, podľa ktorého sa v zmluve nedojednáva konečná výška úveru, nie je možné oprieť o žiadne ustanovenie zmluvy alebo zákona. Konečná výška úveru je totiž v každom okamihu trvania zmluvy známou (po vyplatení úveru je to práve jeho suma, po vyplatení revolvingu suma zodpovedajúca súčtu úveru a revolvingu atď.). Z ust. § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, aby zmluva vyjadrovala požiadavku na záväzok veriteľa poskytnúť peňažné prostriedky do určitej sumy. Zákonná úprava v tomto smere teda nevyžaduje určenie konečnej sumy úveru, ale len jej maximálnu hranicu. Ďalej žalobca považoval závery súdu o rozpore odplaty s dobrými mravmi za nezákonné. Je mylným a právne neobhájiteľným, aby právom stanovený spôsob určovania odplaty súd odmietal s tým, že sa mu zdá vysoký.

Z napadnutého rozsudku sa podľa žalobcu nedajú zistiť také skutočnosti, ktoré vo vzťahu k rozhodnutiu sa javia ako základné, a to najmä: a/ na základe akej normy súd dospel k záveru, že napriek súladu odplaty s príslušnou právnou úpravou, t.j. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka je daný rozpor s dobrými mravmi. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka je v otázke odplaty lex specialis, b/ z akého dôvodu súd vo veci neaplikoval zákonnú reguláciu maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy upravená v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, c) aké konkrétne skutkové zistenia súd sú základom tvrdení súdu o nerovnováhe práv a povinností strán v súvislosti s dojednaním o zmluvnej pokute, ak toto ustanovenie je v súlade so zákonom.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že momentálne je práceneschopná (po dvoch operáciách) a nie je schopná splácať dlh voči žalovanému (správne malo byť voči žalobcovi - poznámka odvolacieho súdu) vo výške 1.034,36 eur. Je v hlbokej finančnej núdzi, kedy jej z terajšieho príjmu neostáva ani na základné životné potreby. Prejavila záujem dlžnú čiastku splatiť, a preto žiadala o vystavenie splátkového kalendára. Keďže toto nie je jej jediná dlžoba, v tejto situácii si podľa nej môže dovoliť splácať dlh voči žalobcovi v mesačných splátkach vo výške 10 eur. V prípade zlepšenia jej finančnej situácie sa bude snažiť svoj dlh splatiť čo najskôr.

V preskúmvanej veci sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplata sumy 1.034,36 eur a zmluvnej pokuty vo výške 0,065 % denne a úroku z omeškania vo výške 3,275 % ročne - zo sumy 16,64 eur od 18. 08. 2011 do 13. 09. 2011, - zo sumy 15,92 eur od 18. 09. 2011 do zaplata, - zo sumy 44,28 eur od 18. 10. 2011 do zaplata, - zo sumy 44,28 eur od 18. 11. 2011 do zaplata, - zo sumy 44,28 eur od 18. 12. 2011 do zaplata, - zo sumy 885,60 eur od 23. 12. 2011 do zaplata tak, že tento úrok z

omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 780 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 780 eur len 9%-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 1.034,36 eur do zaplatenia.

Okresný súd rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 220,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 220,28 eur od 23. 12. 2011 do zaplatenia a žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

Žalobca v odvolaní navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu (v úvode na str. 2 majú za to, že súd návrh zamietol - poznámka odvolacieho súdu) a vec vrátiť súdu prvého stupňa.

Z povahy odvolania ako riadneho opravného prostriedku vyplýva, že odvolanie môže podať len ten účastník, ktorému nebolo rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu vyhovie, prípadne ktorému bola rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jeho právach (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 215/2010).

Podľa ust. § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Vzhľadom na to, že žalobcom bol odvolaním napadnutý aj výrok ohľadom sumy 220,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 220,28 eur od 23. 12. 2011 do zaplatenia, ktorým mu bol rozsudkom nárok priznaný a ani žalovaná proti nemu nepodala odvolanie, odvolací súd odvolanie žalobcu v tejto časti odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorým súdu žalobu vo zvyšnej časti zamietol a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Súd pri rozhodnutí vychádzal z toho, že úver bol žalovanej poskytnutý v sume 780 eur, táto zaplatila sumu 559,72 eur (viď č.l. 3 spisu - v rámci pokusu o zmier pred začatím konania z 28. 08. 2012, ako aj č.l. 8 spisu). Žalovanú preto zaviazal na zaplatenie rozdielu, a to v sume 220,28 eur s prísli.

Pokiaľ okresný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, tak z odôvodnenia vyplýva, že zmluvu o „revolvingovom“ úvere považoval za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona ako aj v nedojednaní konečnej výšky úveru, iba úverového rámca.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, okrem iného aj v prípade, že svojím obsahom alebo účelom zákon obchádza. V týchto prípadoch právny úkon síce nie je v priamom rozpore s výslovným zákonným zákazom, avšak svojimi účinkami zákonu, jeho účelu a zmyslu odporuje alebo ho obchádza. Obchádzanie zákona je však potrebné v každom konkrétnom prípade používať vždy obozretne, aby v systéme platného písaného práva nedochádzalo k oslabeniu ochrany občianskych práv, ktoré sú zakotvené zákonom a tým k nežiaducemu narušovaniu inej významnej právnej zásady ovládajúcu oblasť súkromného práva - zásady právnej istoty (bezpečnosti).

Okresný súd dospel k záveru, že uzatvorením spornej zmluvy o úvere došlo k obchádzaniu zákonných ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, ako aj zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z., a to nedojednaním konečnej výšky úveru, iba úverového rámca. Tento záver nepovažuje odvolací súd za správny. V tomto smere považuje za dôvodnú námietku navrhovateľa, že samotný zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 129/2010 Z. z. berie ohľad pri určovaní RPMN na situáciu, že sa uzatvára spotrebiteľský úver bez pevne určenej doby trvania, pričom nejde o zmluvu o povolenom prečerpaní.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody, pre ktoré okresný súd žalobný návrh zamietol, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné tieto ustáliť. V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že

odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je čo do rozsahu obsiahle, avšak čo do obsahu nie je riadne zrozumiteľné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom okresný súd počítal ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorej výšku následne označil za rozpor s dobrými mravmi, resp. za úžeru. Rovnako nedôsledne sa zaoberal aplikáciou ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V tomto ustanovení sa uvádza spôsob, akým sa hodnotí výška odplaty za spotrebné úvery. Okresný súd polemizoval so správnosťou uvádzaného zákonného ustanovenia. Rovnako súd nepostupoval správne, keď výšku RPMN nevypočítaval v zmysle vzorca stanoveného zákonom. Pokiaľ ho považoval za príliš komplikovaný, mohol si za účelom správnosti tohto výpočtu ustanoviť znalca.

Za nepreskúmateľné považuje odvolací súd aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý sa vyjadroval k zamietnutiu nároku na úhradu zmluvnej pokuty. Nie je zrejmé, na základe čoho dospel k tvrdeniam o nerovnováhe práv a povinností strán v súvislosti s dojednaním o zmluvnej pokute.

Vychádzajúc z týchto záverov krajský súd z uvedených dôvodov rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní okresný súd opätovne vec prejedná, pričom bude vychádzať z vyššie prezentovaných záverov krajského súdu a následne vo veci rozhodne, svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby jeho odôvodnenie spĺňalo zákonné náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O. s. p.

V novom rozhodnutí zároveň rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O. s. p.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.